

זכרים לאיזיק סרוגו

יונה הולך עשרה ימים בין כסה לעשור, בראש חודש, חושך צלמוות סביבו. אט אט הלבנה תופיע ותאיר את דרכו. הוא הולך אל נינווה ובנפשו הוא בתרשיש, בים, במעי הדג הגדול... מה המשימה שלך סרוגו?

זה לא רק ריקוד הטנגו למוזיקה של אסטור פיאצולה, תוך כדי נאום חוצב להבות בספרדית של מהפכן ארגנטינאי או ספרדי, כמו שאתה מדקלם בשעת יקיצה לעת בוקר במדבר, כאשר חניכך נותרים בתוך שקי השינה ואתה משכים אותם, צעיר ורענן מתמיד ושוב חוזר הניגון, ויש לומר אותו לאורך שנות ההיסטוריה וישנו נרטיב של חיפוש זהות, של מציאת מהות, של שאלת השאלות הגדולות שוב ושוב, כשאתה עם חברת הנוער במוסד תבור ובאמצע השנה קירות הכיתה רועדים מנאום תוכחה להכוונת הנערים והנערות אל דרך הישר. הייתי שם לזמן קצר כמחנך חברת הנוער דולב והסתכלתי בך בקנאה: באורך הרוח שלך ובכמות האהבה שהענקת לחברות הנוער שחנכת אז. הייתי אתך במסיבת סיום אחת עם תופים גדולים בברכה של גזית, כשהנערים והנערות קופצים בתוך הברכה מתוף לתוף לקראת סיום שנת הי"ב שלהם...

זמן זה דבר בעייתי, לא מובן. מתי ההווה נהפך לעבר? מה הוא קו המעבר? אצלך כשאנחנו מוזמנים לביתך ברור לנו כמה אתה גאה ואוהב את ילדיך, את משפחתך, את אשתך מרים, את בנך רם ביוטבתה, שאצלו נעצור לשקיות שוקו בדרך חזרה מהטיול בהרי אילת, את דותן באוסטרליה הארץ הרחוקה הדוברת אנגלית וקנגרו, את אלה ובן זוגה שנוכחים במפגש, את הראל המשחק טניס עם גדולי אומות הטניס. משפחתך זה זמן הווה מלא באהבה, ומכאן ניתן לספר על זמן עבר ועל משפחתך בארגנטינה, הקהילה היהודית מסוריה, מנהגים, מסורות, עולם מלא ופלאי בעיני. מכאן - ללימוד ההיסטוריה ומציאת תכלית, כוונת מכון, בכאוס הזה סביבנו ושוב תעלנה שאלות בכלכלה, פוליטיקה, משחקי כח ותבניות התנהגות של חברה במעגל ספיראלי אין סופי שבו אנו כן יכולים להשפיע בעשייה שלנו. במקום שבו אנחנו נמצאים. במעשינו הקטנים שהם בעצם גדולים, כי אתה מתעסק בחינוך וכשאתה צעיר מיום ליום, אתה מעניק מניסיון חיך, מהאהבה והסבלנות לחניכים שקופצים על הגג או כאלה שאינם מסוגלים בשום פנים ואופן להישאר בכיתה יותר משתי דקות והם כל הזמן במסדרון. ומחזורי י"ב מסיימים.. וחוק הפנסיה נהפך פתאום לזמן הווה ממשי שאיננו מתאים משום בחינה היסטורית להיותך צעיר יותר משנה לשנה.

ושבו חוזר הניגון שזנחת לשווא
והדרך עודנה נפקחת לאורך
ואילן בשמיו וענן בגשמיו
מצפים עוד לך עובר אורח
והרוח תיסוב ובטיסת נדנדות...
יונה הולך בין כסה לעשור,

כבר רואה את הלבנה במלואה והימים הנוראים מלאים הוד ויראה.

באהבה והערכה רבה לך איציק סרוגו.

יובל גזית